



■ Naila Mirzəyeva

8 oktyabr 2016

WWW.KASPI.AZ

Mənim ailəm adi ailələrdən biri idi. Atam fəhlə, anam isə metro işçisi olub. İki bacının, yəni bizim bir qardaşımız var. Hər zaman kişiləri güclü, əyləməz varlıq hesab etmişəm. Elə bilirdim ki, heç kim mənim atamın qolunu bükə bilməz. Onun gündən qaralmış, mazutlu əzələlərini görəndə, elə düşünürdüm ki, biz heç nədən qorxmali deyilik. Pəhləvan kimi atamızın yanında kim bizə nə edə bilər?

Ancaq o gün bütün ümidlərim çiləkləndi. Dünya gözümde kiçildi sanki.

Atam yol idarəsində işləyirdi. Öz sənətinin vurğunu idi bu

- Qızlar, dolandıra bilmirəm sizi. Otağın birini kirayə verək. Mehriban, qızım, sən də iş axtar, - dedi. Mən hələ məktəbli idim.

Bir gün evimizə zəng gəldi. Danışan cavan adam idi.

- Siz ev kirayə verirsinizmi? - soruşdu. Anamın öyrətdiklərini sözbəsöz dedim. "Axşam gələrik" deyib dəstəyi asdı. Gəldilər, qiymətdə də razılaşıdılar.

İki gün sonra iki nəfər cavan adam gəldi. Onların gəlişindən ən çox atam narahat idi. Onlara öz düşmənləri kimi baxırdı. Sonra atamın nə üçün onlara

- Süsən, səndən çox xoşum gəlir, - dedi günlərin birində. - Heç nə deməyib birbaşa evə qaçdım.

Aradan xeyli vaxt keçmişdi. Bu müddətdə atam bir az da zəifləmiş, gözləri çuxura düşmüşdü. Heç nə onu ovundurmurdu. Dərindən yeni qayıtmışdım. Atamın gözləri qapalı idi. Çarpayısının bir kənarında oturmaq sakitcə ona süzdüm. Gözlərini açıb mənə baxdı, zorla gülümsədi.

- Ata, bilirəm, sənin üçün çətindi. Ancaq anam da, biz də səni çox istəyirik, - dedim. Gözləri doldu. Saçlarını tumar-

dum:

-Getmə, heç olmasa bu gün qal. Hamı içkilidir, yatacaqlar. - Bu anamın səsi idi.

- Yox, yox. Sən yazıq kişini öldürməki istəyirsən? Onsuz da səhərdən gözlərilə mənə izləyir. Qala bilmərəm. Bəlkə, bir başqa vaxt.

Otağa qayıtdım. Atamın narahat baxışları ilə qarşılaşdım

- Mətbəxdə anamın yanında idim-dedim. Elə bil rahatlaşdı. Qonaqlar dağılanda da anam qonaqla qapıda xeyli söhbət etdi. Atam hirsindən ağlayacaqdı az qala.

- Ana gəl də. Soyuqdu axı-dedim.

Səhərə qədər yatmadım. Düzdür, anam fağır, sakit qadın idi. Ona nə olduğunu anlamağa çalışırdım. Amma kimə deyə bilərdim, kimdən məsləhət ala bilərdim? Səhəri gün məktəbə gedəndə yenə Nəsim qabağımı kəsib

- Süsən, elçilərimi göndərmək istəyirəm. Nə deyirsən?

- Sən bizim evdəki vəziyyəti görmürsənmi? Bu evə gələn hansı ağılı başında olan ata-ana belə ailə ilə qohum olmağa razı olar?

- Onda qaçırdacam səni. Qoy kim nə deyir, desin.

Ayrıldıq. Dərindən otursam da axşamkı səhnə gözümün önündən çəkilmirdi. Atama yazığım gəlirdi. Onun baxışları altında əzilirdim. Son qərarımı verməli idim. Evə gəlib vəziyyəti bacıma danışdım, qaçacağımı dedim. Bacım ağladı. Bunu nə üçün edəcəyimin əsil səbəbini bilmirdi. Qaçdım.

Artıq təhlükə sovuşmuşdu. Nə kirayəçi, nə də qonaq var idi. Mən ana, anam isə nəne olacaqdı. Məncə, bu vəziyyətdən ən çox atam razı idi. Qızımız oldu. Atam üçün darıxmışdım. Barışığa gələndə atam məni möhkəm qucaqlayıb sinəsinə sıxdı. Qulağıma pıçıltı ilə "mən bu dünyadan sənə borclu kimi köçəcəm, qızım" dedi. Nəyə işarə etdiyini anladım. Üzünə baxdım. Aman allah, bu bir ildə atam necə dəyişib? Sanki çarpayıda xəyal oturmuşdu. Çox kövrəldim, göz yaşlarımı gizləmək üçün otaqdan çıxdım. Arxadan onun burnunu çəkdiyini eşitdim, o ağlayırdı. Anam mətbəxdə körpəyə çay hazırlayırdı. Onu qınamırdım. Axı o həm gözəl, həm də cavan idi. Yaşamağa, həyatdan həzz almağa haqqı vardı. Yaxınlaşıb onu qucaqladım. Ürəyimdə isə "Ana, mənə bağışla. Sənin xoşbəxt olmağın üçün hər şey edərdim. Amma dünyada ən güclü insan hesab etdiyim atamın üzüntüsü hesabına yox".

BORC

hekayə



adam. Həmişə "mən dünyanın ən yaxşı işi ilə məşğulam. Bundan böyük savab varmı?" deyirdi. Ancaq o gün sevdiyi bu iş ona baha oturdu. Respublikamızın ağır günlərində dövlət xadimlərini aeroporta aparacaq maşınlardan biri atamı ağır zədələdi. Bu hadisədən və anamın dövlət idarələrinə saysız get-gəlindən sonra evimizə gələn həkim:

- Ay bacı, nə etmək istəyirsən? Nə səs-küy salmısan? Orda deyirlər ki, günah özündədir, kənarında duraydı. Bilmirsən belə hallarda ölən qanı batır? Nə verirlər al, Allahına şükür elə, özün də sakit dur, - dedi.

Anam bir xeyli çarpayıda huşsuz uzanmış atama baxdı. Nə edəcəyimizi bilmirdik. Bir gün anam evə tez gəldi. Bizi çağırıb:

belə baxdığının səbəbini anladım. Cavan, hələ heyat eşqi çağlayan anam bu oğlanlara, xüsusilə də onların qonağına çox diqqət ayırırdı.

Arada atamın anamı zarafat adı ilə silleləməsinin şahidi olurduq. Səbəbini anlamırdım. Əvvəl anam bu hərəkəti, həqiqətən, zarafat bilirdi. Axı, atamı nə hirsəndirə bilərdi ki? Evdə az da olsa pul var, ac qalmırıq. Onun da dərmanlarını almağa çalışırıq. Mən işləmirəm, qardaşım isə hələ çox kiçikdir.

Açığını deyim ki, kirayəçilərdən biri hər gün dərindən gələndə qarşıma çıxır. Adı Nəsimdir. Əvvəl onun

- Salam, xanım qız. Hardan gəliyorsən? - sözlərini sanki eşitmirdim. Anam işdə olurdu. Ona görə də bundan xəbəri yox idi.

ladı.

- Bilirəm, qızım, bilirəm, - dedi.

Sonuncu sinifdə idim. Ad günümə az qalırdı. Anam:

- Süsən, həm ad günündü, həm də məktəbi qurtarırsan. İkisini də bir keçirək, qızları da çağır. Bu uşaqlara da deyəkmi? - soruşdu.

Anam tək kirayəçiləri deyil, onların qonaqlarını da dəvət etdi. Bu mənim nəzərimdən qaçmadı.

Həmin gün gəldi. Bir xeyli qonaq vardı evdə. Mənim fikrim anamda idi. Sinif qızları çox gec olmadan gəldilər. Evdə özümüz, kirayəçilər, bir də onların qonaqları qaldı. Qonaq əllərini yumaq üçün çıxanda anam da ardınca gəldi. Dəhlizdə belə bir söhbətin şahidi ol-